

«Είμαι πολύ κοντά σε συνεργασία με το ΚΘΒΕ»

M makthes.gr/o-konstantinos-aspiwtis-sto-makthesgr-imai-poly-konta-se-sinerghasia-me-to-kthbe-559563

Όταν ακούς το όνομά του αυθόρμητα το μυαλό σου πηγαίνει στο «504 χιλιόμετρα βόρεια της Αθήνας», τη «χειροποίητη» νεανική τηλεοπτική σειρά που γυριζόταν στη Θεσσαλονίκη πριν καμιά δεκαπενταετία και βάλε και έκανε μεγάλη αίσθηση. Μέσα από αυτήν τον

γνωρίσαμε και αυτή έγινε μάλλον και η αφορμή ο ίδιος να δραστηριοποιηθεί τελικά στην Αθήνα.

Ο **Κωνσταντίνος Ασπιώτης**, γέννημα θρέμμα της Θεσσαλονίκης, τελείωσε τη Δραματική Σχολή του **ΚΟΒΕ** και την ίδια χρονιά πήρε τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην ταινία «Μη φεύγεις» σε σκηνοθεσία Αλέξανδρου Πανταζούδη και παραγωγή Λάκη Λαζόπουλου, από την οποία πήρε μετά τη σκυτάλη το σίριαλ.

Τώρα, μετά από μια καριέρα 17 χρόνων στην Αθήνα επιστρέφει για ακόμη μια φορά στην ιδιαίτερη πατρίδα του με ένα κορυφαίο θεατρικό θρίλερ. Πρόκειται για το έργο της Σούζαν Χιλ «**Η Γυναίκα με τα Μαύρα**» σε διασκευή του Στίβεν Μάλατρατ. «Υπάρχουν δύο διασκευές, μια κινηματογραφική και μια θεατρική. Η δεύτερη παίζεται τα τελευταία τριάντα χρόνια στο Λονδίνο με τεράστια επιτυχία. Πρόκειται για ένα πραγματικά συγκλονιστικό θεατρικό έργο, το οποίο μπλέκει μέσα του έναν ιστό από πάρα πολλά στοιχεία και πάρα πολλά είδη θεάτρου, όπως κωμωδία, δράμα τραγωδία. Φυσικά, έχει και τη μεταφυσική διάσταση που δεν τη συνηθίζουμε στα έργα. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι έχει μια σπουδαία πλοκή, μια ιστορία στρωτή, γεμάτη ανατροπές που ο θεατής παρακολουθεί και νιώθει την αγωνία ενός θρίλερ», λέει στο makthes.gr ο **Κωνσταντίνος Ασπιώτης**.

Μιλάει όμως και για κάτι άλλο που είναι πολύ ενδιαφέρον στην παράσταση: «Με αυτή τη διασκευή ο θεατής παρακολουθεί μπροστά στα μάτια του πώς γίνεται το θέατρο, διότι με απλά θεατρικά υλικά δημιουργούμε ζωή. Με ένα μπαούλο, μια καρέκλα, καπνό, φυσικά με την υποκριτική μας με την αφήγηση της ιστορίας ξαφνικά αρχίζεις και βλέπεις το σπίτι, άμαξες, άλογα, βάλτους και πραγματικά μπορείς να μπεις μέσα σε όλο αυτό. Έχει πάρα πολύ καλό μηχανισμό η παράσταση».

Μια γυναίκα – φάντασμα

Η πλοκή του έργου στρέφεται γύρω από τον συμβολαιογράφο Άρθουρ Κιπς που ταξιδεύει από το βικτωριανό Λονδίνο σε μια απομονωμένη εξοχική έπαυλη για να τακτοποιήσει μια υπόθεση κληρονομιάς. Συναντά έναν ηθοποιό (τον υποδύεται ο Κωνσταντίνος Ασπιώτης) και του ζητά να κάνει θεατρικό έργο την ιστορία της ζωής του για να μπορέσει να ξεφύγει από τους εφιάλτες του. Η ζωή του όμως θα αλλάξει απροσδόκητα όταν το σπίτι αρχίζει να του αποκαλύπτει τα σκοτεινά μυστικά του και τη μυστηριώδη παρουσία μιας γυναικείας φιγούρας, ντυμένης στα μαύρα, της οποίας η κάθε εμφάνιση σημαίνει θάνατο... «Όλο αυτό είναι πολύ κοντά στο ψυχόδραμα. Η γυναίκα αυτή, αν και φάντασμα, είναι πρωταγωνίστρια. Γι' αυτό το πρόσωπο μιλάμε συνέχεια σε όλο το έργο», τονίζει ο ηθοποιός.

Είναι η δεύτερη φορά που ο ίδιος υποδύεται αυτόν τον ρόλο σε μια παράσταση με τον ίδιο σκηνοθέτη (Νικορέστη Χανιωτάκη). Την πρώτη φορά συνυπήρξε επί σκηνής με τον Νίκο Κουρή, ενώ τώρα παίζει μαζί με τον Τάσο Χαλκιά. «Δεν μπορώ να συγκρίνω τους δυο τους. Θεωρώ πάντως ότι είμαι πιο ώριμος απέναντι σε όλο αυτό. Έχω εξελίξει και τα εκφραστικά μου μέσα περισσότερο. Δεν μπορώ να υπεισέλθω σε λεπτομέρειες αλλά τώρα θεωρώ είμαι πιο έτοιμος. Επίσης, παίζει πάρα πολύ σημαντικό ρόλο και ο Τάσος Χαλκιάς, που είναι στην ηλικία του χαρακτήρα, οπότε έχει όλο αυτό το βάθος και το βάρος ζωής που έχει αυτός ο ήρωας. Μπορεί να είναι η ίδια σκηνοθεσία αλλά η παράσταση είναι τελείως άλλη», επισημαίνει ο Κωνσταντίνος Ασπιώτης.

«Όταν βλέπω τον Λευκό Πύργο δακρύζω»

Είναι πολλοί στο ιδιωτικό θέατρο αυτοί που λίγο πριν αλλά κυρίως μετά την καραντίνα προτιμούν να ανεβάζουν ολιγοπρόσωπες παραστάσεις. «Είναι προφανής ο λόγος. Πρώτα από όλα το θέμα είναι οικονομικό αφού οι παραγωγές δυσκολεύονται πάρα πολύ. Υπάρχει όμως και ένας άλλος λόγος σημαντικός. Όταν είναι πολυπρόσωπη η παραγωγή,

υπάρχουν περισσότερες πιθανότητες να αρρωστήσει κάποιος και να σταματήσει η παράσταση. Εμείς δεν μπορούμε να δουλέψουμε από τα σπίτια μας, πρέπει να είμαστε στο θέατρο και όταν είμαστε σε καραντίνα δεν μπορούμε να είμαστε εκεί. Άρα είναι πολύ μεγαλύτερο το ρίσκο μιας παραγωγής όταν σταματάει η παράσταση συνεχώς», σημειώνει ο ηθοποιός.

Κάθε φορά που έρχεται στη Θεσσαλονίκη μπαίνοντας μέσα στην πόλη συγκινείται. «Όταν βλέπω τον Λευκό Πύργο δακρύζω γιατί ακριβώς είναι συνδεδεμένος με όλη την παιδική και εφηβική μου ηλικία, τα χρόνια της σχολής, όλα αυτά τα χρόνια που η Θεσσαλονίκη με έφτιαξε σαν άνθρωπο. Οπότε όταν γυρίζω εκεί κάνω βόλτες μέχρι και σε αγαπημένα μέρη, εκεί όπου κάποια πράγματα δεν υπάρχουν πια όπως ένα περίπτερο για παράδειγμα. Έχω επίσης δύο αγαπημένα μπαρ που υπήρχαν τότε, ας πούμε όπως το Residence», αποκαλύπτει.

Παρόλα αυτά δεν μετάνιωσε στιγμή για την επιλογή να κατεβεί στην Αθήνα. «Ευτυχώς ή δυστυχώς, μάλλον το δεύτερο γιατί αγαπώ πολύ τη Θεσσαλονίκη, αυτά που έκανα στην Αθήνα μόνο εκεί θα μπορούσα να τα κάνω. Αυτό αποτελεί συνάρτηση πολλών προβλημάτων όπως το ότι δεν δίνεται πολύ σημασία στην πολιτιστική ζωή της πόλης, όση τουλάχιστον θα έπρεπε ή όση δινόταν παλιότερα. Τώρα κάτι πάει να γίνει με τα Δημήτρια που είναι στον καλλιτεχνικό συντονισμό τους ο Άκης Σακελλαρίου, με το ΚΘΒΕ, που έχει αναλάβει ο Αστέρης Πελτέκης και πραγματικά πιστεύω ότι θα φέρει μια νέα πνοή με πολλές συνεργασίες», αναφέρει.

Τέλος, δεν αποκλείει στο μέλλον μια πιο μόνιμη σχέση με τη Θεσσαλονίκη, έστω και κατά διαστήματα. «Είμαι πολύ κοντά σε συνεργασία με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, αλλά δεν μπορώ να σας πω τι θα κάνω γιατί δεν το έχω κλείσει ακόμη και δεν είναι ανακοινώσιμο», καταλήγει.

INFO

Παραστάσεις: 9 και 10/5 στις 9μμ

Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών

Όταν ακούς το όνομά του αυθόρμητα το μυαλό σου πηγαίνει στο «504 χιλιόμετρα βόρεια της Αθήνας», τη «χειροποίητη» νεανική τηλεοπτική σειρά που γυριζόταν στη Θεσσαλονίκη πριν καμιά δεκαπενταετία και βάλε και έκανε μεγάλη αίσθηση. Μέσα από αυτήν τον γνωρίσαμε και αυτή έγινε μάλλον και η αφορμή ο ίδιος να δραστηριοποιηθεί τελικά στην Αθήνα.

Ο **Κωνσταντίνος Ασπιώτης**, γέννημα θρέμμα της Θεσσαλονίκης, τελείωσε τη Δραματική Σχολή του **ΚΘΒΕ** και την ίδια χρονιά πήρε τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην ταινία «Μη φεύγεις» σε σκηνοθεσία Αλέξανδρου Πανταζούδη και παραγωγή Λάκη Λαζόπουλου, από την οποία πήρε μετά τη σκυτάλη το σίριαλ.

Τώρα, μετά από μια καριέρα 17 χρόνων στην Αθήνα επιστρέφει για ακόμη μια φορά στην ιδιαίτερη πατρίδα του με ένα κορυφαίο θεατρικό θρίλερ. Πρόκειται για το έργο της Σούζαν Χιλ «**Η Γυναίκα με τα Μαύρα**» σε διασκευή του Στίβεν Μάλατρατ. «Υπάρχουν δύο

διασκευές, μια κινηματογραφική και μια θεατρική. Η δεύτερη παίζεται τα τελευταία τριάντα χρόνια στο Λονδίνο με τεράστια επιτυχία. Πρόκειται για ένα πραγματικά συγκλονιστικό θεατρικό έργο, το οποίο μπλέκει μέσα του έναν ιστό από πάρα πολλά στοιχεία και πάρα πολλά είδη θεάτρου, όπως κωμωδία, δράμα τραγωδία. Φυσικά, έχει και τη μεταφυσική διάσταση που δεν τη συνηθίζουμε στα έργα. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι έχει μια σπουδαία πλοκή, μια ιστορία στρωτή, γεμάτη ανατροπές που ο θεατής παρακολουθεί και νιώθει την αγωνία ενός θρίλερ», λέει στο makthes.gr ο **Κωνσταντίνος Ασπιώτης**.

Μιλάει όμως και για κάτι άλλο που είναι πολύ ενδιαφέρον στην παράσταση: «Με αυτή τη διασκευή ο θεατής παρακολουθεί μπροστά στα μάτια του πώς γίνεται το θέατρο, διότι με απλά θεατρικά υλικά δημιουργούμε ζωή. Με ένα μπαούλο, μια καρέκλα, καπνό, φυσικά με την υποκριτική μας με την αφήγηση της ιστορίας ξαφνικά αρχίζεις και βλέπεις το σπίτι, άμαξες, άλογα, βάλτους και πραγματικά μπορείς να μπεις μέσα σε όλο αυτό. Έχει πάρα πολύ καλό μηχανισμό η παράσταση».

Μια γυναίκα – φάντασμα

Η πλοκή του έργου στρέφεται γύρω από τον συμβολαιογράφο Άρθουρ Κιπς που ταξιδεύει από το βικτωριανό Λονδίνο σε μια απομονωμένη εξοχική έπαυλη για να τακτοποιήσει μια υπόθεση κληρονομιάς. Συναντά έναν ηθοποιό (τον υποδύεται ο Κωνσταντίνος Ασπιώτης) και του ζητά να κάνει θεατρικό έργο την ιστορία της ζωής του για να μπορέσει να ξεφύγει από τους εφιάλτες του. Η ζωή του όμως θα αλλάξει απροσδόκητα όταν το σπίτι αρχίζει να του αποκαλύπτει τα σκοτεινά μυστικά του και τη μυστηριώδη παρουσία μιας γυναικείας φιγούρας, ντυμένης στα μαύρα, της οποίας η κάθε εμφάνιση σημαίνει θάνατο... «Όλο

αυτό είναι πολύ κοντά στο ψυχόδραμα. Η γυναίκα αυτή, αν και φάντασμα, είναι πρωταγωνίστρια. Γι' αυτό το πρόσωπο μιλάμε συνέχεια σε όλο το έργο», τονίζει ο ηθοποιός.

Είναι η δεύτερη φορά που ο ίδιος υποδύεται αυτόν τον ρόλο σε μια παράσταση με τον ίδιο σκηνοθέτη (Νικορέστη Χανιωτάκη). Την πρώτη φορά συνυπήρξε επί σκηνής με τον Νίκο Κουρή, ενώ τώρα παίζει μαζί με τον Τάσο Χαλκιά. «Δεν μπορώ να συγκρίνω τους δυο τους. Θεωρώ πάντως ότι είμαι πιο ώριμος απέναντι σε όλο αυτό. Έχω εξελίξει και τα εκφραστικά μου μέσα περισσότερο. Δεν μπορώ να υπεισέλθω σε λεπτομέρειες αλλά τώρα θεωρώ είμαι πιο έτοιμος. Επίσης, παίζει πάρα πολύ σημαντικό ρόλο και ο Τάσος Χαλκιάς, που είναι στην ηλικία του χαρακτήρα, οπότε έχει όλο αυτό το βάθος και το βάρος ζωής που έχει αυτός ο ήρωας. Μπορεί να είναι η ίδια σκηνοθεσία αλλά η παράσταση είναι τελείως άλλη», επισημαίνει ο Κωνσταντίνος Ασπιώτης.

«Όταν βλέπω τον Λευκό Πύργο δακρύζω»

Είναι πολλοί στο ιδιωτικό θέατρο αυτοί που λίγο πριν αλλά κυρίως μετά την καραντίνα προτιμούν να ανεβάζουν ολιγοπρόσωπες παραστάσεις. «Είναι προφανής ο λόγος. Πρώτα από όλα το θέμα είναι οικονομικό αφού οι παραγωγές δυσκολεύονται πάρα πολύ. Υπάρχει όμως και ένας άλλος λόγος σημαντικός. Όταν είναι πολυπρόσωπη η παραγωγή,

υπάρχουν περισσότερες πιθανότητες να αρρωστήσει κάποιος και να σταματήσει η παράσταση. Εμείς δεν μπορούμε να δουλέψουμε από τα σπίτια μας, πρέπει να είμαστε στο θέατρο και όταν είμαστε σε καραντίνα δεν μπορούμε να είμαστε εκεί. Άρα είναι πολύ μεγαλύτερο το ρίσκο μιας παραγωγής όταν σταματάει η παράσταση συνεχώς», σημειώνει ο ηθοποιός.

Κάθε φορά που έρχεται στη Θεσσαλονίκη μπαίνοντας μέσα στην πόλη συγκινείται. «Όταν βλέπω τον Λευκό Πύργο δακρύζω γιατί ακριβώς είναι συνδεδεμένος με όλη την παιδική και εφηβική μου ηλικία, τα χρόνια της σχολής, όλα αυτά τα χρόνια που η Θεσσαλονίκη με έφτιαξε σαν άνθρωπο. Οπότε όταν γυρίζω εκεί κάνω βόλτες μέχρι και σε αγαπημένα μέρη, εκεί όπου κάποια πράγματα δεν υπάρχουν πια όπως ένα περίπτερο για παράδειγμα. Έχω επίσης δύο αγαπημένα μπαρ που υπήρχαν τότε, ας πούμε όπως το Residence», αποκαλύπτει.

Παρόλα αυτά δεν μετάνιωσε στιγμή για την επιλογή να κατεβεί στην Αθήνα. «Ευτυχώς ή δυστυχώς, μάλλον το δεύτερο γιατί αγαπώ πολύ τη Θεσσαλονίκη, αυτά που έκανα στην Αθήνα μόνο εκεί θα μπορούσα να τα κάνω. Αυτό αποτελεί συνάρτηση πολλών προβλημάτων όπως το ότι δεν δίνεται πολύ σημασία στην πολιτιστική ζωή της πόλης, όση τουλάχιστον θα έπρεπε ή όση δινόταν παλιότερα. Τώρα κάτι πάει να γίνει με τα Δημήτρια που είναι στον καλλιτεχνικό συντονισμό τους ο Άκης Σακελλαρίου, με το ΚΘΒΕ, που έχει αναλάβει ο Αστέρης Πελτέκης και πραγματικά πιστεύω ότι θα φέρει μια νέα πνοή με πολλές συνεργασίες», αναφέρει.

Τέλος, δεν αποκλείει στο μέλλον μια πιο μόνιμη σχέση με τη Θεσσαλονίκη, έστω και κατά διαστήματα. «Είμαι πολύ κοντά σε συνεργασία με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, αλλά δεν μπορώ να σας πω τι θα κάνω γιατί δεν το έχω κλείσει ακόμη και δεν είναι ανακοινώσιμο», καταλήγει.

INFO

Παραστάσεις: 9 και 10/5 στις 9μμ

Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών